

Μετά βαθυτάτης κατ' άνθρωπον θλίψεως αναγγέλλομεν εἰς τόν ἱερόν Κλήρον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί τό πλήρωμα τῆς κατ' Ἄνδρον παροικούσης Ἐκκλησίας τήν πρός Κύριον ἐκδημίαν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰωάννη Στάμου, μιᾶς ἐμβληματικῆς μορφῆς τοῦ ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἄνδρου.

Ὁ αὐοίδιμος ἐγεννήθη εἰς Ἄνδρον τήν 18ην Μαΐου 1932.

Μοναχός ἐκάρη τήν 24ην Μαρτίου 1966 εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Παναχράντου Ἄνδρου.

Ἐκ τῶν πρώτων χειροτονιῶν τοῦ Μακαριστοῦ Προκατόχου μας Δωροθέου Α΄,

ἐχειροτονήθη ὑπ' αὐτοῦ καί πάντοτε εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Παναγίας

Θεοσκεπάστου Ἄνδρου Διάκονος τήν 26ην Μαρτίου 1966, Πρεσβύτερος τήν 31η

Ἰουλίου 1966 καί ἔλαβεν τό ὄφθικιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου τήν 5ην Ἀπριλίου 1968.

Διηκόνησεν εὐδόκως καί εὐδοκίμως τήν καθ' ἡμᾶς Ἱεράν Μητρόπολιν, ὡς

Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος Ἄνδρου, καί τούς Ἱερούς Ναούς Κοιμήσεως Θεοτόκου

Βουρκωτῆς, ἀπό 1ης Αὐγούστου 1966 ἕως 28 Φεβρουαρίου 1967, Κοιμήσεως

Θεοτόκου Μεσαθουρίου, ἀπό 1ης Μαρτίου 1967 ἕως 30ῆς Ἀπριλίου, καί εἰς τόν

Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Νικολάου Μεσσαριάς, ἀπό 1ης Μαΐου 1968 ἕως τῆς 30ῆς Ἰουνίου

2002, ὅτε καί ἐσυνταξιοδοτήθη, χωρίς νά παύσῃ νά προσφέρῃ τὰς λειτουργικάς

ὑπηρεσίας του εἰς αὐτόν καί ἄλλους Ναούς τῆς Ἄνδρου.

Εἰς ἀπάσας τὰς Ἐνορίας, εἰς τὰς ὁποίας ὑπηρέτησεν ἐμερίμνησεν διά τήν

ἀνακαίνισιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ὠργάνωσεν ἐβδομαδιαῖα Ἑσπερινά κηρύγματα καί

Κατηχητικά Σχολεῖα, ἐπρονόησεν διά τούς ἐνδεεῖς καί πάσχοντας Ἐνορίτας του καί

εἶχεν ἐνεργόν συμμετοχήν εἰς τὰ πολιτιστικά καί κοινωνικά δρώμενα τῆς Ἄνδρου.

Χαίρων μετά χαιρόντων καί κλαίων μετά κλαιόντων, ὁ μεταστάς διεκρίνετο διά

τήν ἀπλότητα τοῦ χαρακτήρος του, τό ἐπικοινωνιακόν του χάρισμα, τήν ἀφοσίωσιν

του πρός τούς Ἐπισκόπους του, τόν μακαριστόν Προκάτοχόν μας καί τήν

ταπεινότητά μας, καθῶς καί διά τήν ἀνιδιοτέλειάν του τήν ἀφιλοχρηματίαν του καί

τήν ἐξ ἐπιλογῆς καί πεποιθήσεως πτωχείαν του.

Τά τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του, ἔχων καί τήν μέριμναν τῶν οἰκογενῶν του

ἐφιλοξενήθη μετά στοργῆς εἰς τό Ἐμπειρίκειον Γηροκομεῖον Ἄνδρου, ὑπό τήν

φροντίδα καί περίθαλψιν τοῦ Ἀξιοτίμου Προέδρου του καί τῶν ἐργαζομένων σ'

αυτό, ἰδιαιτέρως δέ τῆς κας Διονυσίας Γιαννακοπούλου.

Ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία του θά τελεσθῇ σήμερον, τήν 12ην μεσημβρινήν, εἰς τόν

Ἱερόν Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Χώρας.

† Ο ΣΥΡΟΥ & ΑΝΔΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

Ἑρμούπολις, 1 Σεπτεμβρίου 2020

ΛΟΓΟΣ ΕΞΟΔΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗ ΙΩΑΝΝΗ ΣΤΑΜΟ

«Ἰδού ἐγώ μεθ' ἡμῶν εἰμί πάσας τας ημέρας τῆς ζωῆς υμῶν».

Αυτή εἶναι ἡ ἀδιάψευστη υπόσχεση του Κυρίου μας, εὐλογημένοι μου Χριστιανοί,

για την ζωή της Εκκλησίας και τους πιστούς, κατά την ένδοξη ημέρα της Αναλήψεως Του στους ουρανούς, όταν παρέδιδε στο κόσμο την Εκκλησία Του και το φρικτό μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, ότι, δηλαδή, δεν θα μας εγκαταλείψει ποτέ.

Και, πραγματικά, ο Κύριος είναι πάντα παρών στη ζωή μας • είναι παρών από την ώρα που θα γεννηθούμε ως την ημέρα που θα φύγουμε από αυτόν τον κόσμο, δια της Εκκλησίας Του, των Μυστηρίων Της και των αγιαστικών πράξεων Της, οι οποίες μεταδίδονται στον κάθε Χριστιανό δια των τιμίων χειρών των Επισκόπων και των Πρεσβυτέρων.

Έτσι ο Κύριος, ο πρώτος και Μέγας Αρχιερέυς, παρέδωσε την Αρχιερωσύνη Του στους Αποστόλους και εκείνοι σε άλλους ικανούς και άξιους άνδρες, τους οποίους κατέστησαν στις κατά τόπους Εκκλησίες Επισκόπους και Πρεσβυτέρους, ώστε να τελούν την Θεία Ευχαριστία και εν τω προσώπω τους και εξ ονόματός τους ο πιστός λαός να κατηχείται και αγιάζεται.

Σε αυτήν την χορεία των καλών και αξίων κληρικών, οι οποίοι δια της Αποστολικής διαδοχής αναδέχθησαν την Ιερωσύνη, ήτο και ο κατά πάντα σεβαστός και πολύ αγαπητός συμπρεσβύτερος αδελφός μας αείμνηστος Αρχιμανδρίτης Ιωάννης Στάμος.

Ο αοίδιμος εγεννήθη στην Άνδρο την 18η Μαΐου 1932.

Εκάρη Μοναχός την 24η Μαρτίου 1966 στην Ιερά Μονή Παναχράντου.

Μία από τις πρώτες χειροτονίες του μακαριστού Προκατόχου μας Δωροθέου Α΄, χειροτονήθη υπ' αυτού Διάκονος τό 1966, Πρεσβύτερος την 31η Ιουλίου 1966 και έλαβε το οφίκιο του Αρχιμανδρίτου την 5ην Απριλίου 1968.

Διακόνησε ευόρκως και ευδοκίμως την καθ' ημάς Ιερά Μητρόπολη, ως Αρχιερατικός Επίτροπος Άνδρου και τους Ιερούς Ναούς Κοιμήσεως Θεοτόκου Βουρκωτής, από 1ης Αυγούστου 1966 έως 28 Φεβρουαρίου 1967, Κοιμήσεως Θεοτόκου Μεσαθουρίου, από 1ης Μαρτίου 1967 έως 30ης Απριλίου, και το Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου Μεσσαριάς, από 1ης Μαΐου 1968 έως της 30ης Ιουνίου 2002, ότε και εσυνταξιοδοτήθη, χωρίς να παύσει να προσφέρει τις λειτουργικές υπηρεσίες του σ' αυτόν και άλλους Ναούς της Άνδρου.

Σε όλες τις Ενορίες, όπου υπηρέτησε, μερίμνησε για την ανακαίνιση Ιερών Ναών, εργάσθηκε για την προώθηση του Κηρυκτικού και Κατηχητικού έργου, φρόντισε για τους ενδεείς και εμπεριστάτους Ενοριίτες του, είχε ενεργό συμμετοχή στα κοινωνικά και πολιτιστικά δρώμενα της Άνδρου.

Διακρινόταν για την απλότητα του χαρακτήρα του, την ανιδιοτέλεια, την εκ πεποιθήσεως και επιλογής πτωχεία του, το επικοινωνιακό του χάρισμα και την πηγαία κοινωνικότητά του, πάντοτε συμμεριζόμενος τη χαρά και τη θλίψη των Ενοριτών του, χαίρων μετά χαιρόντων και κλαίων μετά κλαιόντων.

Ένθυμούμεθα την πρώτη μας γνωριμία μαζί του, όταν κατά την εορτή της Θεοσκεπάστου το 1977, ως φοιτητής Θεολογίας και ύστερα από πρόσκληση του αειμνήστου Προκατόχου μας Δωροθέου Α΄ ήλθαμε στην Άνδρο και ήταν ο πρώτος Κληρικός που συναντήσαμε στον Ιερό Ναό της Θεοσκεπάστου...

Όλα αυτά τα χρόνια και μέχρι την τελευταία μας συνάντηση, την Παρασκευή, 28 Αυγούστου, στο Εμπειρίκειο Γηροκομείο, στο οποίο εδέχθη τη στοργική φροντίδα των οικογενών του, του αξιοτίμου Προέδρου του, των εργαζομένων σ' αυτό και ιδιαιτέρως της κας Διονυσίας Γιαννακοπούλου, διατηρήσαμε μία αδιατάρακτη πνευματική σχέση, αμοιβαία εκτίμηση και φιλία.

Σεβαστοί συμπρεσβύτεροι αδελφοί, ευλογημένοι Χριστιανοί,
Ύψος μαζί και βάθος, μεγαλείο και ματαιότητα απαρτίζουν την ανθρώπινη ζωή.
Αλλά το βάθος και η ματαιότητα κατανικούνται, όταν εμείς, οι φέροντες τά
στίγματα και τα χαράγματα του Ιησού Χριστού, υψώσουμε το βλέμμα στον Αρχηγό
της πίστεώς μας, ο Οποίος θανάτω τον θάνατον επάτησε και την κτίση
εκαινοποίησε, αποφασισμένοι να ακολουθήσουμε την στενή μά τρισόλβια οδό.
Η νίκη αυτή εναντίον του βάθους, της κακότητας, της ματαιότητας και της
φθοράς απόκειται στην θέληση του ανθρώπου, ώστε να συνεργασθή με τον Θεό και
να αναδειχθή συνετός οικονόμος και να «δώση εν καιρώ το σιτομέτριον»(Λουκ.12,
42), κατά την Ευαγγελική έκφραση, όπως αποδίδει τούτο σήμερα ο π. Ιωάννης.
Και τώρα αοίδιμε και τίμιε Πάτερ, αφού ανεδείχθης πιστός και φρόνιμος οικονόμος
της χάριτος του Θεού επί γης, διατηρήσας την παρακαταθήκη την οποία έλαβες
από τον Κύριο,
αφού εξεζήτησες εκ νεότητος σου τα βάθη του πνεύματος του Θεού και
προσέθεσες σε αυτά το κάλλος των θεοφιλών έργων σου και των λόγων σου,
κληροδοτείς σε εμάς σοφία Θεού, σύνεση, ζήλο, υπομονή και θυσιαστική αγάπη
προς την Εκκλησία.
Πενθεί η Εκκλησία των Ανδρίων για την έξοδό σου από αυτόν τον κόσμο, χαίρεται
όμως η εν ουρανοίς Εκκλησία για την είσοδό σου εκεί όπου «ήχος καθαρός
εορταζόντων και απαύστως βοώντων το Κύριε δόξα σοι».
Τούτη την ώρα του αποχαιρετισμού, δέξου την έκφραση της προσωπικής μας
ευγνωμοσύνης, του Κληρου και του λαού, οι οποίοι μυριόστομη ευχή αναπέμπουν
στον Κύριο υπέρ αναπαύσεως της μακαρίας ψυχής σου και τον έπαινό σου
εκδιηγούμενοι και την τιμή και τον σεβασμό καταθέτοντες ενώπιον σου, σε
προπέμπουν στην αιωνιότητα, απευθύνοντας το λόγο του ποιητή:
«Πέρνα τώρα Γέροντα στο φως,
ζήσε την χαρά του Παραδείσου,
πλούσιος που σε προσμένει ο μισθός,
όλη του η δόξα είναι δική σου».

† Ο ΣΥΡΟΥ & ΑΝΔΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

Έρμούπολις, 1 Σεπτεμβρίου 2020

After2019/2020/News/ANDROS/01092020